

HEIJASTE

2/2004 23.6.2004

20. vuosikerta

Irtonumero 4,00 €

<i>Tapio Talvitie</i>	Puheenjohtajan kynästä.....	3
<i>Pentti Lehtelä</i>	Opetuslasten persoonallisuus, osa 1	5
<i>Tapio Talvitie</i>	Mielen uskonto ja hengen uskonto.....	9
<i>Joel Rehnström</i>	Mietteitä Luciferin kapinasta	13
<i>Seppo Niskanen</i>	Kesäpäivät 2004 Hauholla.....	16
<i>Ritva Niemeläinen</i>	Suvaitsevaisuus tuo raikasta iloa.....	17

HEIJASTE**Julkaisija:** Suomen Urantia-seura r.y.**Päätoimittaja**

Martti Vanninen
 Krattivuorentie 9 E 13, 02320 ESPOO
 Puh. (09) 809 2160; 040 727 8714
martti.vanninen@kolumbus.fi

Toimitussihteeri

Leena Kari
 Pohj. Hesperiank. 37 B 44, 00260 HELSINKI
 Puh. (09) 445 883
leena.kari@kolumbus.fi

Toimittajat

Maija Heikkilä
 Kallioharjuntie 8
 00930 HELSINKI
 Puh. (09) 323 4147

Seppo Niskanen
 Aurinkoranta 6 B 22
 00990 HELSINKI
 Puh. (09) 694 7989
 040 526 8283
seppo.niskanen@mediakoti.fi

Jouni Nurmi
 Laivalahdenkaari 15 A 17
 00810 HELSINKI
 Puh. (09) 755 5070
jouni.s.nurmi@luukeku.com

Heijaste on Suomen Urantia-seura r.y:n julkaisu, jonka toimittaa seuran julkaisukomitea. Heijasteessa julkaistaan *Urantia-kirjan* aihepiiriin liittyviä **kirjoituksia** ja keskustelupuheenvuoroja. Heijaste toimii myös seuran tiedotus- ja ilmoituslehtenä. Heijaste ei ota vastaan **mainoksia**. Myöskään muita kuin seuran omia **ilmoituksia** ei pääsääntöisesti julkaista, mutta tapauskohtaisesti voi asiasta neuvotella päätoimittajan kanssa.

Toimitus pidättää oikeuden tekstien kielellisiin korjauksiin. Mahdollisista sisältömuutoksista neuvotellaan kirjoittajan kanssa. Kirjoituksista ei makseta palkkiota. Suorat lainaukset *Urantia-kirjasta* tulee merkitä *Urantia-kirja/Hakemisto* -teoksessa tai *Urantia-kirjan* tietokoneversiossa käytettyä merkintätapaa noudattaen; esimerkiksi [2002:6] tarkoittaa sivun 2002 kuudetta kokonaista tekstikappaletta. Toimitus voi suostua julkaisemaan kirjoituksen nimimerkillä vain poikkeustapauksessa.

Kaikki Heijasteessa esitetyt tulkinnat *Urantia-kirjasta*, mielipiteet ja päätelmät ovat kirjoittajien omia eivätkä välttämättä edusta Urantia-säätiön, Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen tai Suomen Urantia-seura r.y:n kantaa.

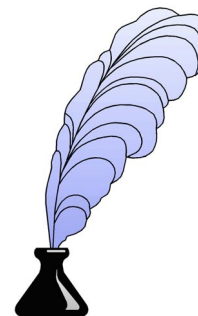
Lehteen tarkoitettu aineisto voidaan osoittaa päätoimittajalle tai toimitussihteerille. Tilaukset, peruutukset tai osoitteenmuutokset osoitetaan päätoimittajalle.

Heijaste on Suomen Urantia-seuran jäsenlehti, mutta se on kenen tahansa tilattavissa. Vuosikertatilaus (kalenterivuosi / neljä numeroa) maksaa 15 euroa, irtonumero 4 euroa. Tilaus astuu voimaan, kun tilausmaksu on maksettu Suomen Urantia-seuran pankkitilille: **Nordea 142730-102126**. Pankkisiirtolomakkeeseen tulee merkitä **tilaajan nimi ja osoite**. Jatkossa tilaaja saa laskun vuosittain tilaajaosoitteeseen.

Pyydämme lähettämään numeroon 3/2004 tarkoitettun aineiston toimitukselle 15.8.2004 mennessä.

Suomen Urantia-seura r.y.	PL 212, 00101 HELSINKI Sähköposti: <i>urantia-seura@urantia.fi</i> Verkkosivu: <i>http://www.urantia.fi</i>
Urantia-säätiön Suomen-toimisto	PL 18, 15101 LAHTI Puhelin ja faksi: (03) 777 8191 Sähköposti: <i>urantia-saatio@urantia.fi</i> Verkkosivu: <i>http://www.urantia.org</i>
• Suomen Urantia-seuran yleinen pankkitili: (lahjoitukset, Heijasteen tilausmaksut)	Nordea 142730-102126
• Suomen Urantia-seuran käännösrahasto: (lahjoitukset vironkielistä käännöstä varten; keräysluvan numero: OKU 2382A)	Nordea 142730-102399
• Urantia-säätiön pankkitili Suomessa (lahjoitukset):	Sampo 800012-70160873

Puheenjohtajan kynästä

Seuramme jäsen ja Urantia-säätiön johtokuntaan noin vuosi sitten valittu **Seppo Kanerva** on 17.4.2004 nimitetty Urantia-säätiön johtokunnan puheenjohtajaksi (amerikkalaisittain presidentiksi). Valintapäätös oli kokouksen yksimielinen tulos. Edellinen presidentti **Richard Keeler** on ollut säätiön hallituksen jäsen jo vuodesta 1989 ja jatkaa siellä edelleen mutta nyt vähemmillä vastuilla. Uskon Sepon nimitykselle olevan erittäin laaja tuki koko Urantia-liikkeessä ja niin, että sitä voikin pitää saavutuksena koko maailmanlaajuiselle järjestölle. Seppo on nyt ensimmäinen USA:n ulkopuolelta valittu johtokunnan presidentti sitten säätiön perustamisen 1950. Sepon usein esittämä huoli onkin ollut aidon kansainvälisyyden vähäisyys Urantia-liikkeessä, koska USA:n rooli ja länsimaisuus on ollut aina hyvin leimaavaa. Jo IUA:ssa, entisen KPN:n (Kansallisten puheenjohtajain ja varapuheenjohtajain neuvoston) puheenjohtajana toimiessaan, samoin kuin IUA:n autonomisuuden sääntöjä muokanneessa komiteassa työskennellessään ja monissa muissakin lukuisista tehtävistään hän on aina nähnyt mielessään Urantia-liikkeen kansainvälisen tarkoituksen. Sepon valinta osoittaakin Urantia-säätiössä valtavaa luottamusta ja suurta edistysaskelta juuri tämän laajemman näkökulman avaamiseksi. Toivotamme Sepolle onnea työssään!

* * *

IUA:n seuraava kansainvälinen konferenssi on USA:n **Chicagossa 28.7.–1.8.2004**. Konferensseja on tähän mennessä järjestetty joka toinen vuosi: Nashville (1996), Helsinki (1998), New York (2000), Pariisi (2002) ja Chicago (2004). On epävirallisesti ehdotettu, että väliajaksi tulisikin tästä alkaen kolme vuotta – saa nähdä. Konferensseista joka toinen on sovittu pidettäväksi Pohjois-Amerikassa (USA, Kanada tai Meksiko) ja joka toinen Pohjois-Amerikan ulkopuolella. Seuraava ei välttämättä olekaan enää Euroopassa, kuten edelliset Amerikan ulkopuoliset, mutta siitä seuraavasta konferenssista päätetään joko nyt jo tämän tilaisuuden aikana tai sitten pian sen jälkeen.

Tämäkertainen konferenssiteema on ”Valinnat tehdään mielen areenalla – avatkaa ikuisuuden portti”. Ilmoittautuminen päättyy jo 25.6.2004, ja sen jälkeen ilmoittautuneille paikkaa ei voida enää taata, mutta toki kysyä voi. Lisätietoja löytyy esimerkiksi sivulta www.urantia.org/iaa. Suomesta on ilmoittautunut noin viisi lähtijää.

* * *

Aika ajoin on aihetta ottaa puheeksi myös **Urantia-liikkeen voimavarat**. Ehdottomasti suurin ja tärkein näistä ovat ihmiset, ne tavalliset miehet ja naiset, elämässään eteenpäin katsovat, selkeän vision omaavat ja Urantia-ilmoituksen tarkoituksen ymmärtäneet tavalliset lukijat. Heidän kirjoituksiaan saamme lukea ja esitelmääm kuunnella, unohtamatta muutamaa puolta, kuten lauluja, runoja ja taidetta sekä myös elämäkokemuksien vaihtamista. Heidän tekemänsä jokapäiväinen inhimillinen työ, oli se sitten heidän Urantia-liikkeen hyväksi tai useimmiten vain arkielämässään lähimmäistensä hyväksi tekemänsä tavallista pyyteetöntä palvelua, on se maailmaa muuttava voima. Ihmisen Poikakaan ”ei tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan” (1750:3), ja miksi me pyytäisimme tai lupaisimme enempää? Juuri näin: vain epäitsekään palvelun avulla voimme muuttaa maailmaa. Se on hidasta, äärettömän hidasta, mutta toisaalta sen voimaa ei voi pahakaan mitätöidä. Pysyviä muutoksia tulee vain evoluution kautta. Oikotiet ovat vain hetkellinen ja paikallinen muutos ilman pysyvyyttä, joka on tuomittu vesittymään ajan myötä, ellei jopa kääntymään itseään vastaan. Mutta siitä huolimatta ja valitettavasti on myös koko joukko ihmisiä, joille epäitsekäs ja pyyteetön palvelu ei riitä, jotka kärsimättöminä ja omaa uskoaan epäillen haluavat nähdä konkreettisia tuloksia, ellei jopa ihmeitä, jo omana elinaikanaan. *Urantia-kirja* sanoo myös:

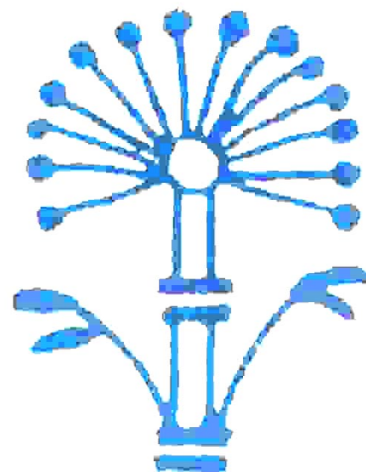
Ihminen ei voi aiheuttaa kasvua, mutta hän voi tarjota sille suotuisat olosuhteet. Kasvu on aina tiedostamatonta, oli se fyysistä, älyllistä tai hengellistä. Rakkaus siis kasvaa. Sitä ei voi luoda,

valmistaa tai ostaa, vaan sen pitää kasvaa. Evoluutio on kosminen kasvumenetelmä. [1097:4]

Urantia-liike ei pyri nopeisiin tuloksiin, vaan turvautuu mieluummin varmoihin, rehellisiin ja kirjamme opetusten mukaisiin menetelmiin epäitsekään palvelun kautta, missä Urantia-ilmoituksen asiallinen levittäminen ja sen opetusten syvällisempi ymmärtäminen on lyhykäisyydessään meidän organisaatiomme visio ja tehtävä. Tämän tehtävän täyttäminen vaatii lähinnä edellä mainittuja vapaaehtoisia voimavaroja, mutta valitettavasti ihan materiaaliselta rahantarpeeltaakaan emme ole koskaan välttyneet.

Urantia-liikkeessäkin on kulunsa: on tilavuokria, kopiointi- ja postituskuluja, materiaaliostoja, messujen osallistumismaksuja ja monen monta muuta asiaa. Urantia-liike ei tee taloudellista tulosta toiminnallaan, ja siksi se pyytääkin lukijakunnalta lahjoituksia, joita se tarvitsee säännöllisesti. Pelkillä jäsen- ja tilausmaksuilla ei haluta kattaa koko tarvetta, ettei liittyminen seuraan tai kirjan ostaminen tulisi kenellekään rahalliseksi kynnyksymykseksi. Myös ilmoituksenantajat 50-luvulla kertoivat olevan viisaampaa ja turvallisempaa pyytää lahjoituksina pientä summaa isolta määrältä ihmisiä kuin vastaanottaa isoa määrää rahaa harvalta lahjoittajalta. Rahaa on Urantia-liikkeessä ollut aina niukasti, ja sitä on käytetty sen mukaisesti. Tällä hetkellä rahaa voi lahjoittaa mm. seuraaviin neljään kohteeseen:

- 1) Urantia-säätiölle, joka vastaa mm. kirjan käännöksistä, painatuksesta, jakelusta ja tekstin koskemattomuudesta (copy-right),
- 2) Kansainväliselle Urantia-yhdistykselle (IUA) (mm. IUA Journal -lehti, kansainvälisiä messuja ja konferensseja),
- 3) Suomen Urantia-seuralle ja
- 4) vironkieliseen *Urantia-kirjan* käännökseen.

Lehdessä esiintyvät piirrokset ovat muinaisen ihmisen hahmotelmia ”elämänpuusta”.

Lähde: ”Ninive 612 eKr.”, Helsinki University press.

Tosin Suomen Urantia-seuralta menevät jo kymmenykset IUA:lle; samoin olemme ottaneet vastataksemme pääosan vironkielisen kirjan käännöskuluista (joka työ jatkuu edelleen). Kaikkia tarvitsijoita ei voi asettaa korkeimmalle prioriteetille, mutta tällä hetkellä em. listasta ehkä kohdat 1 ja 4 ovat kaksi suurinta rahallisen avun tarvetta.

Muistamme Mestariimme meille usein toistamat sanat: ”Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa” (mm. 1102:7, 2042:1 ja 2053:1), sekä neuvot rikkaalle miehelle (1462), kertomuksen leskirouvan viimeisestä kahdesta rovosta (1883:4) ja vertaukset lahjaksiantamisen pyyteettömyydestä (1577:5). Toki kaikkien on tehtävä mahdolliset lahjoituspäätöksensä aina oman ja vapaan harkintansa mukaan. Ja myös viisas on se saaja, joka ei erottele ihmisiä, edes saamiensa lahjojen mukaan.

Avustanne iloisesti kiittäen, olipa lahjanne sitten työtä, pyyteetöntä palvelua tai aineellista hyvää.

Aurinkoista kesää kaikille lukijoille!

Tapio Talvitie

Opetuslasten persoonallisuus, osa 1

PENTTI LEHTELÄ

ALUSTUS HELSINGIN KESKUSTELUTILAISUUDESSA 17.4.2004

Teidän edessänne uskallan tehdä tämän tunnustuksen itselleni

- Olen Jumalan poika – kuten jokainen meistä.
Kuolevaiset ovat viimeinen rengas Jumalan pojiksi kutsuttujen olentojen ketjussa. Kaikki Alkuperäiselle ja Iankaikkiselle Pojalle tunnusomainen siirtyy alaspäin jumalallisuudessaan alati vähenevien ja ihmisydessään alati lisääntyvien persoonointien sarjan kautta, kunnes ilmaantuu olento, joka on paljolti teidän kaltaisenne, olento, jonka voitte nähdä, jota voitte kuulla ja kosketella. Ja silloin teidät saadaan hengellisesti tiedostamaan se suuri totuus, jonka uskonne voi käsittää, eli se, että te olette ikuisen Jumalan poikia! [445:2; korostus kirjoittajan]
Jeesus ei ollut ensimmäinen, joka esitti käsityksen Jumalasta Isänä, mutta hän ylensi ja kohotti tämän idean yleväksi kokemukseksi saaden aikaan uuden ilmoituksen Jumalasta ja julistaen jokaisen kuolevaisen luodun olevan tämän rakkauden Isän lapsi, Jumalan poika. [2087:2; korostus kirjoittajan]
- Persoonallisuuteni on ilmoitus Isästä – niin jokainen meistä.
Persoonallisuus on – korkeimmassa merkityksessä – Jumalan ilmoitus universumien universumille. [29:3]

Muissa yhteyksissäni tulkoot nämä julki toimintojeni kautta

- Hedelmistäni minut tunnetaan.
Hedelmistään te heidät tunnette." Persoonallisuus on pohjimmiltaan muuttumaton. Mikä muuttuu – kasvaa –, on moraalinen luonne. [1572:7]
Jonkinasteinen moraalinen samankaltaisuus ja hengellinen sopusointu on välttämätöntä kahden henkilön väliselle ystävyydelle; on tuskain luultavaa, että rakastava persoonallisuus voi rakkaudettomalle henkilölle paljastaa itsestään yhtään mitään. [30:4]
- Juurruttaa mieleen ja edistää Jumalan isyyden ja ihmisten veljeyden toteuttamista ja arvostamista.
Nykyajan uskontojen suurin virhe on negativismi.

Puu, joka ei kanna hedelmää, "hakataan maahan ja heitetään tuleen." Moraalista arvoa ei voi saada pelkästä tukahduttamisesta – "Älä"-käskyn noudattamisesta. Pelko ja häpeä ovat arvottomia uskonnollisen elämäntavan vaikuttimia. Uskonto on perusteltua vain tuodessaan julki Jumalan isyyden ja lisätesään ihmisten veljeyttä. [1572:7]

Haaste itsensä tuntemiseen on kova

Jotta pääsisi edes vähän lähemmäksi jumalallisen persoonallisuuden tuntemista, on tähän ponnistukseen pyhitettävä kokonaan kaikki ihmisen persoonallisuuteen sisältyvät kyvyt; puolesta sydäimestä lähtevä, osittainen omistautuminen tälle asialle on oleva hyödytöntä. [30:4]

Miksi valitsin tämän aiheen ?

Koen, että olen pahemmassa kuin pulassa valitessani tämän aiheen. Ajatelkaa, ystävät, mihin ryhdyinkään! Alkaa ensinnäkin kuvailla itselleni ja teille ääretöntä, jumalallista mysteeriota, so. **persoonallisuus-käsitettä** äärellisen ja rajallisen ihmismielen keinoin, ja toisekseen kohdistaa tarkastelu sellaisiin persoonallisuuksiin, kuten 12 apostoliin, joita en ole koskaan henkilökohtaisesti edes tavannut.

Monet kerrat olen lukenut *Urantia-kirjan* sivuilta, että persoonallisuus on Universaalisen Isän lahja ja yksi universumien ratkaisemattomista mysteereistä (70:3). Vaikka persoonallisuus on muuttumaton muutoksen keskellä (1225:9), sitä ei silti voida määrittää tieteen, filosofian eikä teologian keinoin (31:5). Vain persoonallisuus tiedostaa, tunnistaa ja reagoi suoraan toisen persoonallisuuden läsnäoloon, kun sellaisen kohtaa (1226:1). Persoonallisuudet voivat olla samankaltaisia, mutta ne eivät koskaan ole yksi ja sama (194:4).

Koen myös, etten tunne itseäni riittävästi. Parhaassa tapauksessakin olen vasta raapaissut hippusen hilsettä kynsieni alle sen äärettömän, mystisen persoonallisuuden päältaelta, jota itse tietämättäni edustan. Eräs opintopiirini jäsen olisi halunnut minun käyttävän tässä yhteydessä vertauskuvana **Mount Everestiä**, jonka lumiselle huipulle johtaa vasta pari vaivaista polkua, mutta jolta avautuvat nä-

köalat ovat vertaansa vailla mistä suunnasta tahansa lähestyttäessä. Näin varmasti onkin meidän jokaisen kohdalla.

Luottaen opintopiirini tukeen – ja teidän tukeen – nyt ja jatkossa ajattelin kuitenkin meille kaikille olevan hyödyksi käydä lähemmin läpi *Urantia-kirjan* kuvauksia 12 apostolin luonteenpiirteistä ja heidän tavastaan reagoida eri tilanteissa voidaksemme siten **oppia tuntemaan ja hyväksymään itseämme ihmisenä** entistä paremmin, tulemaan tietoisiksi siitä, mitä minä olen, kuka ja millainen minä olen ja mihin minun tulee pyrkiä.

Nyt tehtävään ryhdyttyäni haluan uskoa, että *Urantia-kirjassa* varsin seikkaperäisesti esitetyt 12 apostolin luonnekuvaukset auttavat jokaista meistä löytämään itsestämme joko yhtäläisyyksiä tai vastavasti sulkemaan pois eroavaisuuksia heissä ilmenneisiin luonteenpiirteisiin nähden.

Toivon myös vilpittömästi, että oma rehellisyteni itseni suhteen joutuu tulikokeeseen, kun aiheen tarkastelun yhteydessä samanaikaisesti tapahtuvan itsetutkisteluni tuloksena saattaa paljastua asioita – hyväksyttäviä tai paheksuttavia – joista en ole ensinkään ollut tietoinen tai jotka olen halunnut visusti kieltää tai muutoin salata – jopa itseltäni.

Siitä alkaa suvaitsevaisuuden ja rakkauden koulu suhteessa kanssaihmiisiini. Saan opetella ymmärtämään, suvaitsemaan ja rakastamaan paremmin itseäni ja sitä kautta muita. Hyväksymään erilaisuutta ja omintakeisuutta ketään mielessäni tuomitsematta. Sitä paitsi olemmehan ”saman valtakunnan sanan-

saattajia”; he silloin, me tänään, tässä ja nyt. Mestarin antama toimeksianto ei ole muuttunut. Aika ja paikka vain ovat toiset.

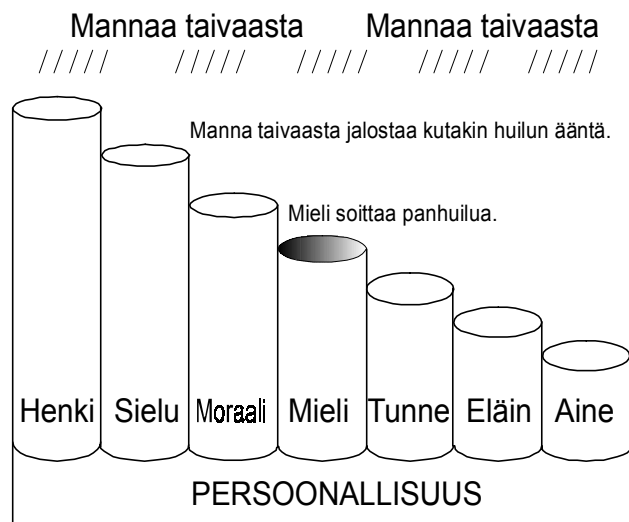
”Olette ryhtyneet tähän suurenmoiseen työhön, jonka tarkoituksena on opettaa kuolevaiselle ihmiselle, että hän on Jumalan poika. Olen osoittanut teille tien; menkää ja tehkää velvollisuutenne, älkääkö uupuko hyvää tehdessänne. –” [1808:1]

Mitä olen? Mistä realiteeteista ihmisenä olemisemme koostuu?

Yksinkertaistaakseni asiaa kuvaan seuraavassa ihmisenä olemista täällä ajallisuudessa **panhuiluna**, jota ihmismieli soittaa. *Aineellinen mieli on se areena, jolla ihmis-persoonallisuudet elävät, ovat itsetajuisia, tekevät päätöksiä, valitsevat Jumalan tai hylkäävät hänet, iästävät tai tuhoavat itsensä.* [1216:4]

Kaikki, mitä elämässämme tarvitsemme **elääksemme yltäkyläistä elämää**, ”sataa mannana tai vaasta” kaiken aikaa kaikkiin panhuilun seitsemään putkeen. Mieli antaa soitolle sävelen ja tulkinnan. Persoonallisuus pitää instrumentin koossa ja ehyenä.

”Olkoon teidän sanomanne tälle maailmalle: Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, ja ne löytäessänne saatte niiden myötä kaiken muun, mikä on ikuisen eloonjäämisen kannalta tarpeellista. – valtakunta, josta te saarnaatte, on sisimmässänne oleva Jumala.” [1569:2]

Persoonallisuus on se, joka yhdistää nämä kokemuksellisen yksilöllisyyden osatekijät [102:6]. *Persoonallisuus voi selvitä fyysisestä kuolemasta, jolloin sen identiteetti on eloon jäävässä sielussa. Suuntaaja ja persoonallisuus ovat muuttumattomia; niiden välinen suhde (sielu) on pelkkää muuttumista, jatkuvaa kehittymistä. Ja jos muuttuminen (kasvu) lakkai-*

si, myös sielun olemassaolo päättyisi. [1226:3]

Vaikka apostolien persoonallisuutta ei voidakaan määrittää heitä henkilökohtaisesti kohtaamatta ja etenkin näin jälkikäteen, niin heidän aineellisesta minuudestaan, ihmisenä täällä ajassa eletystä elämästään voi toki tehdä arvioita vapaasti, ja *Urantia-kirjan*

ilmoitus on erinomainen lähde tällaisten arvioiden tekemiseen niistä kohtalonvaihtelujen jäljistä, joita apostolien persoonallisuudet ovat tänne aikanaan piirtäneet.

Toki tulee huomioida, että jäljempänä esitetyt arviot ovat luonnollisestikin ryhmämme jäsenten henkilökohtaisia näkemyksiä ja mielikuvia, joiden lähempi todenperäisyys paljastuu itse kullekin sitten, kun aikanaan kohtaamme apostolit. Edellytyksenä on tietenkin, että niin he kuin mekin pysymme tekemässämme eloonjäämispäätöksessä.

Evolutionaarisissa maailmoissa minuus on aineellinen; – – Eloonjäämistä koskevat päätökset on tehtävä siellä. [1238:1] *Jumalatietoinen kuolevainen on varma pelastuksesta; hän ei pelkää elämää; hän on rebellinen ja johdonmukainen. Hän osaa urheasti kestää väistämättömästä kärsimästä; hän ei valita, kun hänen tielleen tulee ylitsepääsemätön koettelemus.* [1740:7]

1. Andreas	33 v	kalastaja	Beetsaidasta	naimaton
2. Simon Pietari	30 v	”	”	3 lasta
3. Jaakob Sebedeus	30 v	”	”	4 lasta
4. Johannes Sebedeus	24 v	”	”	naimaton
5. Filippus, Utelias	27 v	”	”	naimisissa
6. Natanael, Vilpitön	25 v	kauppia	Kaanasta	naimaton

Andreas yksinkertaisesti vain ilmoittautui lauantaina 23.2.26 Jeesuksen seuraajaksi sanomalla: *”Olen tarkkaillut sinua aina siitä lähtien, kun tulit Kapernaumiin, ja uskon, että olet se uusi Opettaja, ja vaikken kaikkea opetustasi ymmärräkään, olen tehnyt vakaan päätöksen seurata sinua.* [1524:2; korostus kirjoittajan]

Simon Pietarin esitteli ja ilmoitti valtakunnan palvelukseen hänen veljensä Andreas. Jeesus kiitti Pietaria hänen innostuneisuudestaan, mutta varoittelee sen olevan vaarallista valtakunnan työlle ja kehotti häntä harkitsemaan paremmin puheitaan.

Jaakob ja **Johannes Sebedeus** olivat tunteneet Jeesuksen jo usean vuoden ajan. Pian he paljastivatkin inhimilliset kateudentunteensa osoittaessaan narkästymisensä siitä, että Jeesus oli valinnut Andreaksen ja Pietarin työtovereikseen ennen heitä.

Filippus oli ollut Jeesuksen ihailija mutta askaroi mielessään, liittyäkö **Johannes Kastajaan** vai liittyäkö em. neljään ystävänsä, jotka olivat jo päättäneet seurata Jeesusta. Hänen kysytyään sunnuntaina 24.2.26 asiaa Jeesukselta tämä vastasi: *”Seuraa minua”,* ja Filippusta vavahdutti vakuuttuneisuus siitä, että hän oli löytänyt Vapahtajan.

Apostolien valinta, tausta ja perhesuhteet

Apostolien valinta on perustunut heidän vapaaehtoiseen päätökseensä lähteä mukaan. Jeesus oli Luoja-poikana varsin hyvin tietoinen siitä, että *Universaalinen Isä ei universumien älyllisiltä ja tabdollisilta olennoilta koskaan pakolla vaadi minkäänmuotoista mieltävaltaista tunnustamista, muodollista palvelua eikä orjamaista palvelua. Ajallisuuden ja avaruuden maailmojen evolutionaaristen asujainten on omasta halustaan – omassa sydämessään – tunnustettava hänet, rakastettava ja vapaaehtoisesti palveltava häntä. Luoja ei suostu pakottamaan tai alistamaan aineellisten luotujensa hengellistä vapaata tahtoa.* [22:5]

Kuusi ensin valittua apostolia liittyivät Jeesuksen seuraajiksi Pellassa erään viikonlopun lauantain ja sunnuntain välisenä aikana 23.–24.2.26.

Natanaelin johdatti Jeesuksen luo Filippus, jolle Natanael oli aikaisemmin huomauttanut: *”Voiko mitään niin hyvää tulla Nasaretista?”* Jeesus katsoi vilpitöntä epäilijää hyväntahtoisesti suoraan silmiin ja sanoi: *”Katso väärentämättömästä israelilaista, jossa ei vilppiä ole. Seuraa minua.”* Ja Filippuksen puoleen kääntyen Natanael sanoi: *”Olet oikeassa, hän on todellakin ihmisten berra. Minäkin seuraan häntä, jos olen sen arvoinen.”* Ja Jeesus nyökkäsi Natanaelille ja sanoi toisen kerran: *”Seuraa minua!”* [1527:1]

Näiden kuuden ensin valitun kenttäkoulutus alkoi välittömästi. Jeesus opetti heitä valtakunnan työhön tekemisen kautta. Seurasi Kaanan häät keskiviikkona 27.2.26 sekä Jeesuksen ensimmäinen kasteen jälkeinen julkinen saarna Kapernaumin synagogassa lauantaina 2.3.26 (Jesaja), jonka jälkeen alkoi neljä kuukautta kestänyt harjoitusjakso, joka käsitti peräti yli sata opetus- ja keskustelutuokiota ja päättyi Jeesuksen toiseen saarnaan Kapernaumin synagogassa lauantaina 22.6.26 (Taivaan valtakunta).

”Teidän ei muuta tarvitse kuin uskoa, että Isäni rakastaa teitä rajattomalla rakkaudella, niin olette Jumalan valtakunnassa.” [1537:4]

Seuraavana päivänä, sunnuntaina 23.6.26, Jeesus

lähetti nämä kuusi ensin valittua apostolia pareittain opettamaan valtakunnan ilosanomaa Galilean merta ympäröiviin kaupunkeihin siten, että Andreas ja Pietari menivät Kapernaumiin, Jaakob ja Johannes Sebedeus menivät Heresaan ja Filippus ja Natanael Tarikeaan.

Jeesus monestakin syystä halusi heidän bankkivan käytännön kokemusta siitä, mitä on olla henkilökohtaisesti tekemisissä kanssaibmistensä kanssa. Jeesuksen tarkoituksena oli, että heidän ensimmäinen matkansa sujuisi pelkäämään henkilökohtaisen työn merkeissä. Vaikka tämä tieto tuli apostoleille hienoisena pettymyksenä, silti he ainakin osaksi ymmärsivät, mikä oli Jeesuksen ajatuksena aloitettaessa valtakunnan julistaminen tällä tavoin. [1538:3]

Jälkimmäisten kuuden apostolin valitsijoina toimivat kuusi ensin valittua apostolia heidän ensimmäisen

mäisen menestyksellisen lähetysmatkansa tuloksena.

He havaitsivat kaikki, mikä suuri arvo on ihmisiin luotavalla suoralla ja henkilökohtaisella kosketuksella. He palasivat Jeesuksen luo mukanaan entistä täydellisempi käsitys siitä, että uskonnossa viime kädessä on kysymys puhtaasti ja kokonaan henkilökohtaisesta kokemuksesta. – [H]e antoivat viralliset selonteoksensa Mestarille ja nimesivät ehdokkaansa kuudeksi uudeksi apostoliksi. [1539:4] *Kun joka mies oli esitellyt, kenet hän oli valinnut uusiin apostolin virkoihin, Jeesus pyysi kaikkia muita äänestämään asetetusta ehdokkaasta; näin kaikki kuusi vanhempaa apostolia hyväksyivät virallisesti kaikki kuusi uutta. Sen jälkeen Jeesus ilmoitti, että he lähtisivät kaikki käymään näiden ehdokkaiden luona ja kutsumaan heidät palvelukseen* [1539:5]

Vastavalitut uudet apostolit (ja heidän valitsijansa) olivat:

7. Matteus Leevi	(Andreas)	31 v	tullivirkailija	Kapernaumista	4 lasta
8. Tuomas, Epäilijä	(Filippus)	29 v	kirvesmies	Tarikeasta	4 lasta
9. Jaakob Alfeus	(Jaakob S.)	26 v	mv., kalastaja	Heresasta	3 lasta
10. Juudas Alfeus	(Johannes S.)	26 v	kalastaja	”	2 lasta
11. Simon Selootti	(Pietari)	28 v	kauppias	Kapernaumista	naimaton
12. Juudas Iskariot	(Natanael)	30 v	liikemies	Juudean Jerikosta	naimaton

Matteus Leevi, kapernaumlainen tullimaksujenkerääjä, jonka toimisto oli heti kaupungin itäpuolella, lähellä Batanean rajoja. Hän oli Andreaksen valitsema. [1539:7]

Tuomas Didymus, tarikealainen kalastaja ja entinen gadaralainen kirvesmies ja kivenhakkaaja. Hänet valitsi Filippus. [1539:8]

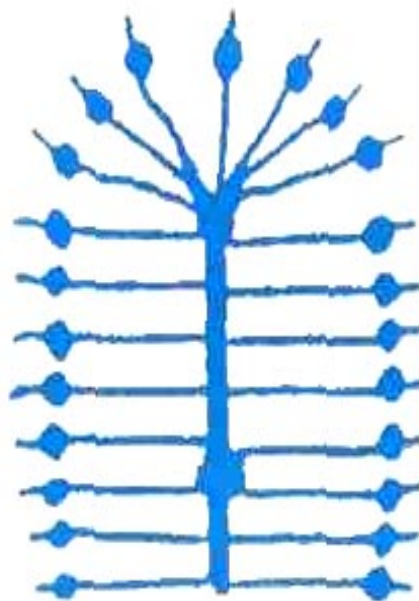
Jaakob Alfeus, heresalainen kalastaja ja maanviljelijä, joka oli Jaakob Sebedeuksen valitsema. [1539:9]

Juudas Alfeus, Jaakob Alfeuksen kaksosveli, niin ikään kalastaja, joka oli Johannes Sebedeuksen valinta. [1539:10]

Simon Selootti oli isänmaallisen seloottijärjestön korkea virkailija, joka luopui tästä asemasta liittyäkseen Jeesuksen apostoleihin. Ennen selootteihin liittymistään Simon oli ollut kauppias. Hänet valitsi Pietari. [1540:1]

Juudas Iskariot oli Juudean Jerikossa asuvien varakkaiden juutalaisten vanhempien ainoa poika. Hän oli liittynyt Johannes Kastajan seuraan, ja hänen saddukeusvanhempansa olivat kieltäneet hänet. Hän oli etsiskelemässä työpaikkaa noilta seuduilta, kun Jeesuksen apostolit tapasivat hänet, ja pääasiassa siksi, että tämä oli perehtynyt rahaasioihin, Natanael pyysi häntä liittymään heidän riveihinsä. [1540:2]

Jatkuu syksyllä.

Mielen uskonto ja hengen uskonto

TAPIO TALVITIE

ALUSTUS KESÄPÄIVILLÄ 13.6.2004

Uskonnon kehityksestä

Urantia-kirja ei säästele sanoja eikä välttele totuuksia kertoessaan ihmisten uskonnon historiaan ja kehitykseen kuuluvista menneisyyden piirteistä kaikkine uskomattomine karmeuksineen, samalla kun se ilmoittaa meille uudesta ja kehittyneemmästä uskonnosta ja sen todellisesta luonteesta. Kirja kuvaa selkeästi maailmassa nykyisin vallitsevia kehitysuskontoja, niiden historiaa ja tämänhetkistä tilaa. Kaikkien uskontojen sisällössä on vaihteleva määrä jäännöksiä aikaisemmista totuuden ilmoituksista ihmiskunnalle, vaikka ne enimmäkseen ovatkin peittyneet ihmisten itsensä niihin lisäämistä, poistamista, muuttamista tai vain osittain muistamista ja väärin ymmärtämistä asioista. Tämä niihin kerääntynyt loputon tauhka onkin saattanut monet totuudenetsijät aidosti ymmälleen, samalla kun mikään näistä ihmisten nykyuskunnoista ei myönnä minkäänlaisen tauhkan olemassaoloa omassa itsessään; ne kun ovat kaikki – ja vain ne – dogmaattisen oikeassa.

Vaikka alkukantaisilla ja pakanallisilla uskonnoilla oli vain vähän arvoa, jos ollenkaan, niin kirjan mukaan niillä on kuitenkin evoluution kannalta ollut suuri ja oleellinen merkitys. Alkukantainen uskonto oli useimmiten lähinnä pelkoa ja kauhua, mutta niistä muodostui kuitenkin sellainen rakennusteline, jonka sisälle jumalakäsité rakentui. Myöhemmin tämä samainen evoluutiotekniikka on pannut liikkeelle niitä ajattelun kykyjä, jotka ovat vähä vähältä purkaneet nämä tehtävänsä tehneet rakennustelineet. Evoluutionaarisia ihmismieliä on vaikea saada yhtäkkiä ottamaan vastaan edistynyttä ilmoitettua totuutta. Ihminen on evolutionaarinen luotu, ja hänen tulee saada uskontonsa pääasiassa evolutionaarisin menetelmin (1011:17). Ja ihmisjärki nousee vastarintaan, kun sitä vieroitetaan rinnoilta, joista se on imenyt ravinnokseen ajallisen olemassaolon ei-hengellisiä energioita. Veltto, eläimeltä periytyvä mieli kapinoi sitä ponnistusta vastaan, jota tarvitaan painiskeltaessa kosmisen ongelmienselvittelyn kanssa (1097:6).

Alkukantaisia uskontoja arvosteltaessa täytyy muistaa, että niidenkään käsityksiä ei pidä silti väheksyä, sillä Jumala reagoi aina heikoimpaankin uskon häivähdykseen. Hän ottaa huomioon alkukantaisen ihmisen fyysiset ja taikauskoiset emotiot ja on aina valpas kunnioittamaan ja vaalimaan heiveröisiäkin yrityksiä kurottautua häntä kohti. Ja olipa yksilön teologia miten harhaista ja erheellistä tahansa, hänen us-

kontonsa saattaa silti olla täysin aitoa ja ikuisesti totta. Ja minkä tahansa uskonnon hengellinen status on aina määriteltävissä sen rukousten luonteella (67:6). Eikä uskontoa voi arvioida sen seurassa kulkevan sivilisaation tilan mukaan, vaan meidän on viisainta arvioida sivilisaation todellista luonnetta siihen liittyvän uskonnon puhtauden ja ylevyyden mukaan (1127:6). Myöskään meidän ei pitäisi erehtyä laatimaan tuomioita toisen uskonnosta pelkästään omien tiedon ja totuuden mittapuiden mukaan, sillä ei – *kukaan Jumalia lukuun ottamatta rohkene antaa päätöstä siitä, missä määrin joku on hengellinen.* [294:2]

Mielen uskonnosta

Mielen uskonnon tunnusmerkkejä voisivat olla mm. kaipaus kaavamaisuuteen esimerkiksi rukouksissa ja palvonnassa; uskominen symbolien pyhyyteen; kuvittelu, että välittäjän (esimerkiksi papin) pyyntö Jumalalle olisi koskaan tehokkaampi kuin omakohtainen rukous; mieltymys itsetarkoituksellisiin toimintoihin, kuten mantroiin, hokemiin, sloganeihin, symboliikkaan ja toimintojen täsmällisyyteen, joka lähenee jo olemassaolon itsetarkoitusta; kykenemättömyys erottaa pyhää ja epäpyhää toisistaan muuten kuin mielen subjektiivisella (ympäristön ja omantunnon) tasolla; elämässä uskonnon eriyttäminen erilliseksi funktioksi; vastuun pakoilu ja alistuminen peloille; mieltymys uhrilahjoihin, pyhäinjäännösten kunnioittamiseen; jne.

Yleisesti ottaen mielen uskonto kohottaa uskonnon ulkoisia ja kivettyneitä tunnusmerkkejä ihmisen omakohtaisen ja elävän uskon yläpuolelle. Mieli johdattui mm. tekemään uskonnon Jeesuksesta eikä hänen ylivertaisista opetuksistaan, mieli kertoi Jeesuksen kuolleistanousun tosiasiaa valtakunnan evankeliumiksi, mieli halajaa toisten ihmisten huomiota, kun se rukoo, paastoo tai antaa almuja. Mieli sijoittaa ihmisen sapattia varten eikä sapattia ihmistä varten. Ja mieli hakee kuluneita fraaseja rukoustensa sisällöksi, vaikka persoonattomat rukoukset eivät anna mitään panosta minkäänlaisten sosiaalisten, moraalisten tai hengellisten arvojen säilymiseen tai lisäämiseen (994:4).

Nykyajan kaikki asemansa varmistaneet institutionalisoituneet uskonnot mahdollistavat mielen tason uskonnossa pysymisen, elleivät jopa houkuttele ihmisiä siihen. Harvalla organisaatiolla on kiinnostusta ohjata jäseniään pidemmälle kuin organisaation omien oppien tukemiseen. Harva uskonto uskaltaa sanoa ääneen, että kukaan voisi henkilökohtaisessa uskossaan

edetä pidemmälle muutoin kuin heidän oppiensa ja dogmiensa kautta. Mikä tahansa uskonnonharjoittajain ryhmä on harhaluulojen vallassa, jos se kuvittelee oman oppinsa Totuudeksi, sillä tällaiset asenteet kertovat enemmänkin teologisesta ylimielisyydestä kuin uskon varmuudesta (1012:4). Mutta valitettavasti halu pitäytyä mielen uskonnossa ei ole vain organisaatioiden yllyke, vaan se on hyvin usein myös sitä, mitä tavalliset ihmiset enimmältään kaipaavat. Eikä tähän ole odotettavissa mitään nopeaa muutosta, vaan maan päällä tulee pitkän aikaa elämään niitä arkoja, pelokkaita ja epäröiviä yksilöitä, jotka pitävät parempana saada uskonnolliset lohdukkeensa tällä tavoin, olkoonkin, että he kohtalonsa näin auktoriteettiuskontoihin sitomalla vaarantavat persoonallisuutensa itsemääräämisoikeuden (1729:5).

Urantia-kirja suhtautuu hyvin varauksellisesti kirkollistuneen uskonnon mihinkään hyötyihin ja varsinkin kriittisesti nykypäivän kristinuskon tapaan ja arvoon toimia Jeesuksen uskonnon lipunkantajana. Kirjan mielestä maailma tarvitsee instituutioiden sijaan enemmän ensikäden uskontoa ja toteaa, että on paljon parempi, jos vaikka olisi uskonto ilman kirkkoa kuin että on kirkko ilman uskontoa. Todellinen kirkko – Jeesus-veljeskunta – on näkymätön, hengellinen, ja sitä luonnehtii yhtenäisyys, vaan ei välttämättä yhdenmukaisuus. Pienenä, ehkä ainoana ja kyseenalaisena hyötynä kirja toteaa, että vaikka uskonnon institutionalisoituminen on tavallisesti vähentänyt sen hengellisyttä, niin tosiasia on myös se, ettei yksikään uskonto tähän mennessä ole onnistunut säilymään ilman jonkinasteisen organisaation apua (1083:1). Edelleen, kohdentamatta toteamustaan mihinkään tiettyyn uskontoon tai aikakauteen, kirja kertoo maailman historiassa pappien olleen jopa myllynkivenä rotujen kaulassa (993:2) ja pitää kirkollisuutta ”kerta kaikkiaan ja iäti yhteensopimattomana” tulevaisuuden edistyneemmän, elävän ja kasvavan omakohtaisen uskonkokemuksen kanssa (2084:8). Kirkon jäsenyys kun ei välttämättä merkitse taivaan valtakunnan yhteyttä, sillä toinen on hengellinen ja toinen on etupäässä sosiaalinen.

Nykyajan kristinuskosta, vaikka myöntääkin sen olevan tämän päivän uskonnoista paras, *Urantia-kirja* tekee useita huomioita. Kuten että kristinuskoa uhkaa hidas kuoleminen kaavamaisuuteen, yliorganisointiin, intellektualismiin ja muihin epähengellisiin suuntauksiin (2083:6), ja että se on ottanut vapauden madaltaa ihanteitaan jouduttuaan vastaamaan inhimillisen ahneuden, sotahulluuden ja vallanhimon haasteeseen (2083:5). Jos kristinuskosta yhä jatkaa hengellisen tehtävänsä laiminlyömistä ja jatkuvasti touhuaa vain sosiaalisten ja aineellisten ongelmien parissa, niin hengellisen renessanssin on odotettava Jeesuksen uskonnon uusien opettajien tulemistä (2082:9). Eli nykypäivän kristilliset kirkot ovat suurina mutta asiasta täysin tietämättöminä esteinä todellisen evankeliumin – Jeesus

Nasaretilaisen opetusten – välittömälle etenemiselle. Vieläpä kirja toteaa yksityiskohtana senkin, että kaikkia niitä Jeesuksesta tehtyjä kuvia ei voi kuin suuresti valittaa, sillä näillä Kristusta esittäville maalauksilla on ollut turmiollinen vaikutus nuorisoon: *Hänen miehuullisuutensa herätti kunnioitusta; hän oli hyvä mutta luonnollinen. Jeesus ei esiintynyt laubkeana, sulokkaana, bellänä ja hyväntahtoisena mystikkona.* [1590:1]

Mielen uskonto sitoo ihmiset toivottomasti menneisyyteen; siinä käsitykset ovat jähmettyneet, jopa nau-liutuneet muinaisen ymmärryksen tasolle, eikä etenevälle ilmoitukselle ole enää varaa. Eikä traditio tai muukaan seremoniajärjestelmä voi hyvittää sitä, että ihmiseltä puuttuu aito myötätunto kanssaihmissään kohtaan. Mieleen perustuva uskonto, auktoriteettiin perustuva teologia, vaatii muodollisilta uskoviltaan uskon ponnistuksia joko vain vähän tai ei ollenkaan. Perinne on turvallinen pakopaikka ja helppo tie kaikille pelokkaille, puolisydämisille ja hengellisesti veltoille sieluille (1729:6). Kun teologia hallitsee uskontoa, uskonto kuolee. Siitä tulee oppijärjestelmä, sen sijaan että se olisi elämää. Eikä ihmisiä pelasta elottoman uskonnon pelko vaan mieluummin usko elävään kokemukseen valtakunnan hengellisistä todellisuuksista. *Älkää myöskään antako perinteitä kohtaan tuntemanne kunnioituksen niin turmella ymmärrystänne, etteivät silmänne näe ja korvanne kuule.* [1745:1]

Mikä sitten on uskontoa ja mikä ei? Voiko esimerkiksi moraalisuutta, mystiikkaa, tunteita tai uskomusta pitää uskontona?

Moraalisuutta ja muita ulkonaisesti uskonnollisia ominaisuuksia voi versoa ei-uskonnollisista juurista, mutta moraalisuus ei biologisesti johda uskonnollisen kokemuksen korkeammille hengellisille tasoille. Ihminen voi älyllisellä tasolla kieltää Jumalan ja olla silti moraalisessa mielessä hyvä, lojaali, kuuliainen, rehellinen, jopa ihanteellinen, ja näennäisesti osoittaa oikeiksi väitteensä, joita hän on esittänyt jumalattoman uskonnon puolesta, mutta tällaisesta kokemuksesta puuttuvat elonjäätymisarvot: Jumalan tunteminen ja nousu kohti Jumalaa. Tällainen kuolevaisen kokemus tuottaa vain sosiaalisia hedelmiä, ei hengellisiä. Eikä moraalisuus näin ollen ole välttämättä hengellistä, vaan se voi olla täysin ja puhtaasti ihmisperäistä (1126:4; 2096:3). Moraalinen olemus on eläimellisyyden yläpuolella, mutta hengellisyyden alapuolella. Kauneuden etsintä on osa uskontoa vain sikäli kuin se on eettistä ja siinä määrin kuin se rikastuttaa käsitystä siitä, mikä on moraalista. Taide on uskonnollista vain, kun se sekoittuu sellaiseen tarkoitukseen, joka on johdettu korkeasta hengellisestä motivaatiosta (1115:5).

Mystiikka sen sijaan on eräänlaista elämästä syrjäinvetäytymistä, todellisuuden välttelyä. Siihen turvautuvat ne ihmiset, joille uskonnollisen elämäntavan noudattamisen edellyttämät, enemmän voimia kysyvät toiminnot kanssakäymisen avoimilla areenoilla

eivät maistu, jotka käyttävät tunneperäisiä uskon-
toideoita mieluusti pakoväylänä päästäkseen elämisen
asettamista hermostuttavista vaatimuksista. Oikean
uskonnon pitää toimia (1121:1). Mystiikka ollessaan
keino vaalia tietoisuutta Jumalan läsnäolosta on täysin
kunnioitettavaa, mutta kun tällaiset harrastukset joh-
tavat sosiaaliseen eristäytymiseen ja vievät lopulta us-
konnolliseen fanaattisuuteen, se on täysin tuomitta-
vaa. Aivan liian usein se, minkä kiihkeä mystikko arvi-
oi jumalalliseksi henkeytykseksi, onkin hänen oman
mielensä syvyyksistä pinnalle nousevaa ainesta
(1000:2).

Tunne ja emotio ovat uskontoon poikkeuksetta
liittyviä seuralaisilmiöitä, mutta ne eivät ole uskontoa.
Uskonto saattaa olla kokemuksen tunnetta, mutta se on
tuskin tunteen kokemista (1110:12)! Totuuden, kau-
neuden ja hyvyyden ihannoiti ja yritys palvella niitä
ei korvaa aitoa uskonnollista kokemusta – hengellistä
todellisuutta. Psykologia ja idealismi eivät merkitse
samaa kuin uskonnollinen todellisuus (2095:7). Eikä
missään olosuhteissa näkyjen vallassa olevaa tajunnan
transsinkaltaista tilaa pidä harjoittaa uskonnollisena
kokemuksena (1099:6).

Jonkin opetuksen hyväksyminen todeksi ei ole vie-
lä uskoa, vaan se on pelkkää uskomusta, jotain mitä
ympäristö tarjoaa. Ei myöskään varmuus eikä vakau-
mus ole vielä uskoa. Mielen tila ylittää uskon tasoille
vasta, kun se aktualisesti hallitsee elämäntapaa! Us-
komus on noussut uskon tasolle, kun se antaa suun-
nan elämälle ja määrää elämäntavan muodot (1114:5).
Eikä teologia tuota koskaan uskontoa, vaan uskonto
päinvastoin tuottaa teologista filosofiaa (1130:3).

Ilman sängen aktiivista persoonallisuutta mitään
todellista uskontoa ei ole olemassa. Siksi veltommat
ihmiset usein koettavatkin välttää aidon uskonnon
edellyttämältä ankaralta toiminnalta eräänlaatuisen
näppärän itsepetoksen avulla eli vetäytymällä stereo-
tyyppisten uskonnollisten oppien ja dogmien tarjoa-
maan valheelliseen suojaan. Aito uskonto on kuiten-
kin aina elävää. Uskonnollisten käsitysten älyllinen
jäähdyttäminen on samaa kuin hengellinen kuolema.
Ideoita ei uskonto ole käsitettävissä, mutta heti kun
uskonto madalletaan pelkäksi ideaksi, se ei enää ole
uskontoa, vaan siitä on tullut vain eräs ihmisperäisen
filosofian alalaji (1120:4).

Lopulta uskonnon käsittäminen on kuitenkin aina
inhimillistä, ja sen vuoksi se joutuu helposti tietämät-
tömyyden kahleisiin, viisastelua edustavien harhakäsi-
tysten valtaan ja väärän filosofian harhaluulojen uh-
riksi (1119:6).

Jos olet eettisesti laiska ja sosiaalisesti välinpitämätön, voit ottaa hyvän mittakepiksesi voimassa olevat sosiaaliset käytännöt. Jos olet hengellisesti veltto ja moraalisesti edistymätön, voit omaksua hyvän mittapuiksesi aikalaistesi uskonnolliset käytännöt ja traditiot. [1457:5]

Hengen uskonnosta

Vaikka historia on osoittanut ammoiset kehitysus-
konnot ja vielä viime aikojen mielenuskonnotkin tar-
peellisiksi evoluution välivaiheiksi, niin silti *Urantia-
kirja* tekee hyvin selväksi, että nykyihmisen pitäisi jo
pystyä paljon parempaan. Ei ole enää kovin ymmär-
rettävää, että ihminen yhä takertuu taikauskoon ja
pelkoon, jonka tiede ja tieto on jo puhdistanut, tai us-
konnollisiin auktoriteetteihin oman ajattelun, Totuu-
den Hengen ja Suuntaajansa opastuksen sijaan, puhu-
mattakaan ateismista, jossa ihmisen älynväläys sijoit-
taa oman itsensä, luonnon ja kosmoksen – ymmärtä-
mänsä suuren sattuman – viisaimmaksi suunnittelijak-
si, samalla kun se yrittää selvittää alkeita niistä tuhan-
sista viisaista luonnonlaeista, jotka hänenkin elämänsä
ja ajattelunsa ovat mahdollistaneet. Ihmisistä moni
etsii elämässään ihmettä eikä sitä koskaan löydä, mut-
ta totuudenetsijä kokee ihmeen harva se päivä.

*Mutta totuudesta ei voi koskaan tulla ihmisen omai-
suutta, ellei hän harjoita uskoa. Tämä on totta siksi,
etteivät ihmisen ajatukset, viisaus, etiikka ja ihanteet
nouse milloinkaan korkeammalle kuin hänen us-
konsa, hänen ylevin toiveensa [1459:5]*

Uskonnollinen kasvu ei tapahdu kenelläkään itses-
tään, eikä ihminen voi aiheuttaa kasvua mutta voi kyl-
lä tarjota kasvulle suotuisat olosuhteet. Kasvu edellyt-
tää aina pulmatilanteita, ponnistelua, valintoja, päättä-
väisyyttä, ristiriitatilanteita ja jopa hengellistä kuohun-
taa. Eikä tässä tilanteessa maallisesta viisaudesta ole
juurikaan avuksi. Kun ihminen alistuu kasvulle, niin
siinä koettelevassa prosessissa ihmisen minä tuhoutuu
ja sielu jälleenrakennetaan. Kuten Mestarimme sanoi:
*"Jokaisen, joka haluaa pelastaa elämänsä, täytyy se menettää.
Älkää luulkokaan, että olen tullut tuomaan rauhan, sillä
olen tullut pikemminkin tuomaan sielun kilvoituk-
sen."* [1782:1] Taivaan valtakuntaan astuessaan kukaan
ihminen ei voi välttää niitä vastuita ja velvollisuuksia,
jotka sen myötä tulevat, mutta "evankeliumin ies on
helppo ja totuuden taakka on kevyt" (1766:3). Hyviä
virikkeitä hengelliselle kasvulle ihminen saa mm. ol-
lessaan läheisessä kanssakäymisessä muiden uskon-
nonharjoittajien kanssa. Hengellisen uskon kautta ih-
minen pääsee ymmärtämään Jumalan rakkautta mutta
huomaa pian, ettei tällä hengellisellä uskolla ole kui-
tenkaan mitään vaikutusta säädettyihin aineellisen
universumin lakeihin; joillekin on pettymys, että täy-
tyy vieläkin seistä jalat maassa, vaikka usko oli jo niin
varmaa. Sitten on taas ihmisiä, joiden on vaikea kas-
vaa, vaikka olosuhteet olisivat suotuisatkin. Jeesuk-
senkin kerrotaan usein (ainakin neljästi) tuskastuneen
opetuslastensa kyvyttömyyteen kasvaa: *"Kuinka kauan
minä vielä kestan teitä? Onko hengellinen ymmärrys teillä
kaikilla hidasta ja puuttuuko teiltä kaikilta elävää us-
koa?"* [1704:2]

Vakaan kasvun olisi syytä olla hidasta. Eikä ihmi-
sen edes ole pakko olla uskonnollinen – olla sitä
oman tahtonsa vastaisesti. Kaikella on aikansa ja tar-

koituksensa, ei-hengellisellä ja pahuudellakin. Kuitenkin henkilökohtainen, hengellinen uskonnollinen kokemus on tehokas ratkaisu useimpiin kuolevaisen kohtaamiin vaikeuksiin. Se on kaikkien inhimillisten ongelmien tehokas lajittelija, arvioija ja muokkaaja. Uskonto ei poista tai hävitä inhimillisiä vaikeuksia, mutta se kylläkin hälventää, suodattaa ja valottaa niitä ja nousee niiden yläpuolelle. Mutta valittaen on sanottava, että vain harvat ovat oppineet, miten elämänfilosofia asetetaan uskonnollisen arvovallan paikalle.

Uskonnossa on kysymys tuntemisesta, toimimisesta ja elämisestä, ei pelkästään ajattelemisesta. Ajattelemisen liittyy läheisemmin aineelliseen elämään, ja ajattelua tulisi hallita pääasiassa, mutta ei kokonaan, järki ja tieteen tosiasiat, ja silloin kun se ei aineellisessa mielessä kurrottautuu kohti hengen maailmoja, tulisi totuuden sitä hallita (1140:8). Ja jos uskonnolla halutaan antavan virikkeitä yksilölliselle luonteen kehitykselle ja lisäävän persoonallisuuden eheytymistä, sitä ei pidä standardisoida. Totuudessa on kysymys siitä, että sen voi tuntea, totuuden voi elää; totuuden kasvun voi kokea sielussa, ja mielessä voi nauttia sen antaman valaistuksen tuomasta vapaudesta, mutta totuutta ei voi vangita kaavoiksi, normeiksi, uskonkappaleiksi tai ihmisen käyttäytymisen älyperäisiksi malleiksi (1949:4).

Uskonnollinen kasvu vaatii aina jonkinasteista toimintaa: päätöksiä, moraalisia päätöksiä ja tehtyjen päätösten toteuttamista. Toimiessaan uskova näkee, että Jumalan tahtoa voi toteuttaa missä tahansa työssä, ei ole pyhiä ja maallisia töitä, vaan uskovalle kaikki rehellinen työ, vähäisimmästä suurimpaan on aina pyhää. Mutta ei niin, että vain työ ja päätökset olisivat arvokkaita, vaan yhtäläillä lepo, leikki ja huumori ovat kasvua tasapainottavia ja täydentäviä tekijöitä. Vapautuessaan auktoriteettiuskonnosta kahleista ihminen huomaa, miten hengen uskonto jättää hänet iäti vapaaksi seuraamaan totuutta, minne ikinä hengen johdatukset häntä vievätkin.

Hengen uskonnollisen tunnistaa monestakin piirteestään. Ensinnäkään se ei ole koskaan passiivista, eikä se tule koskaan tyytymään pelkkään ajattelemiseen eikä toimittomaan tunnelmointiin, vaan oikea uskonto on aina elävää rakkautta ja palvelevaa elämää, jatkuvaa jumalasuhdetta, mikä ei rajoitu vain uskonnollisiin menoihin tai kokemuksellisiin tähtihetkiin. Sen julkitulon henki on vakaumuksen ehdottomuudesta ja järkkymättömyydestä huolimatta niin luonteva ja hiltetty, ettei se koskaan luo vähänkään sellaista vaikutelmaa, joka kertoisi itsetehostuksesta tai minäkeskeisestä haltioitumisesta. Oikea uskonto on hengellistä ymmärrystä eikä teologisia väittämiä. Elävä usko on henkilökohtainen kokemus, jotain mitä ihminen voi tuntea ja uskoa vain omassa mielessään. Aito hengellinen hurmio liittyy tavallisesti suurenmoiseen ulkonaiseen tyyneyteen ja miltei täydelliseen tunteiden hallintaan (1000:4). Todellinen uskonto on sitä, että tuntee Ju-

malan Isäkseen ja ihmisen veljekseen. Ja Jumalallisen totuuden tuntee parhaiten siitä, että siinä on hengellinen tuntu (42:7).

Terve uskonnollinen filosofia ei sekoita sitä, mikä Jumalan on, siihen, mikä keisarin on. Eikä se liioin tunnusta puhtaaseen ihmeeseen perustuvaa esteettistä kulttia uskonnollisen korvikkeeksi (1114:3). Myöskään uskova-pojan ja jumalallisen Isän välillä vallitsevassa hengellisessä kumppanuussuhteessa ei milloinkaan vallitse opillista lopullisuutta eikä ryhmätietoisuuden lahkolaista ylemmydentunnetta. Ja jos vanha uskonto opetti itsensä uhraamista, niin uusi uskonto opettaa sen sijaan itsensä unohtamista. *Hengen uskonto edellyttää ainoastaan kokemuksen yhtenäisyyttä, määränpään yhdenmukaisuutta, sallien täysin uskonkäsitteiden moninaisuuden.* [1732:2] *Annettakoon sanan "usko" merkitä mieluummin yksilön suhdetta Jumalaan kuin sellaista opillista sanamuotoa, jonka jokin kuolevaisryhmä on kyennyt sopimaan yhteiseksi uskonnolliseksi kannanmääritykseksi.* "Onko sinussa uskoa? Pidä se silloin omanasi." [1091:6]

Hengen uskonnollisen aikaansaannoksia ovat hengen hedelmät, joita ovat rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, lempeys, hyvyys, usko, sävyisyys ja itsehillintä. Uskonnollinen ymmärrys kykenee muuttamaan tappion korkeammiksi kaipauksiksi ja uusiksi tavoitteiksi. Ja eräs hämmästyttävä herättävistä aikaansaannoksista on myös se dynaaminen ja ylevä rauha, joka käy kaiken inhimillisen ymmärryksen yli. Liikkeelle panevista voimista rakkaus on se kaikkein kantavin avu, jota ihminen voi universumiylönousemuksensa kuluessa käyttää. Mutta totuudesta, kauneudesta ja hyvydestä riisuttuna rakkaus on vain tunnetila, filosofinen vääritys ja psyykinen harha. Rakkaudelle onkin morontia- ja henkiedistymisen myötä annettava aina uusi määritelmä (2096:5).

Jeesuksen tapa uskoa

Jeesuksen suurenmoisen uskonnollisen elämän salaisuus oli hänen selkeä tietoisuutensa Jumalan läsnäolosta, ja hän saavutti sen järkevästi rukoilemalla ja vilpittömästi palvomalla – pitämällä yllä katkeamatonta yhteyttä Jumalaan – ei johdatuksin, äänten kuulemisin, näkyjen näkemisin tai erikoisin uskonnollisin menoin (2088:5). Eikä hän koskaan rukoillut siksi, että se olisi ollut uskonnollinen velvollisuus, mutta hän rukoili vilpittömästi, esitti anomuksensa Isälle usein väkevin tuntein ja jopa kyynelin, ja ”hänen rukouksensa kuultiin hänen uskonsa tähden”. Ihmis-Jeesus näki Jumalan pyhänä, oikeudenmukaisena ja suurena samoin kuin totena, kauniina ja hyvänä. Hänen uskonsa kasvoi sellaisiin luottavaisuuden korkeuksiin, että se oli vailla pelkoa. Hän opetti ihmisiä arvostamaan itsensä korkealle ajallisuudessa ja ikuisuudessa. Ja koska Jeesuksella oli näin korkea käsitys ihmisistä, niin juuri siitä johtuu, että hän oli valmis uhraamaan voimansa väsymättömään ihmiskunnan palvelemiseen.

Jeesus ei koskaan väitellyt kenenkään kanssa sen

paremmin Jumalan isyydestä kuin ihmisten veljeydestäkään, mutta hän oli näistä elävä esimerkki. Hänen opetuksensa sisältö oli aina **positiivinen toiminta**, ei pahan kieltämistä eikä passiivista suhtautumista. Jos jokin uskonto on oopiumia kansalle, se ei ole Jeesuksen uskonto (2063:2). Siksi varmaan nykyajan älykkäät miehet ja naiset karttelevatkin Jeesuksen uskontoa, koska he pelkäävät, mitä se heille tekee ja mitä se heillä teettää (2083:2). Ja varmaan syystäkin, sillä oikea uskonto kyllä ottaa ihmisen haltuunsa ja muuttaa hänet, samalla kun ihminen alkaa pyhittää saamansa elämänenergiat ihmisten veljeyden epäitsekäseen palvelemiseen.

Jeesuksen kehotuksia oli myös oppia ajattelemaan kuin aikuiset, ja samalla oppia rukoilemaan kuin lapset. Vaikka Jeesuksen usko oli lapsenomaista, ei se missään mielessä ollut lapsellista. Jeesus ei vaatinut opetuslapsiaan uskomaan häneen, mutta mitä kosketavimmin hän kyllä haastoi seuraajansa paitsi uskomaan, mitä hän uskoi ja niin kuin hän uskoi, myös uskomaan hänen kanssaan. Se on hänen ainoan ja suurenmoisimman "seuraa minua" -vaatimuksensa koko merkitys (2089:3).

Mietteitä Luciferin kapinasta

JOEL REHNSTRÖM

ALUSTUS HELSINGIN KESKUSTELUTILAISUUDESSA 8.5.2004

Luciferin kapinasta ja siihen liittyvistä asioista kerrotaan *Urantia-kirjan* monessa kohdassa. Luciferin ideologia käy selvimmin ilmi luvusta 53, johon sisältyy Luciferin manifesti, sekä luvusta 54, jossa lähinnä analysoidaan ylempien jumaluuksien suhtautumista kapinaan. Luku 50 kuvaa Planeetta-prinssien toimintaa asutuissa maailmoissa yleensä ja luvut 66 ja 67 kapinan kulkua Urantialla. Hajanaisia viittauksia tai kommentteja esiintyy muissakin luvuissa. *Urantia-kirja* viittaa myös usein Raamatun eri kohtiin sekä Vanhan että Uuden testamentin puolelta. Nämä kohdat osoittavat, että jotain on näistä kaukaisista asioista tiedetty tai saatu tietää vielä paljon myöhemminkin.

Luvun 53 antaja, Manovandet Melkisedek, löytää kapinan syyt lähinnä Luciferin persoonallisuuspirsteistä, jotka ajan mittaan kärjistyivät niin, että ylpeys omasta erinomaisuudesta tuli hallitsevaksi piirteeksi. Silloin hän ei enää voinut hyväksyä universaalista hallintomallia, jota hän piti aivan liian hierarkkisena, vaan tahtoi Satanian järjestelmälleen täyden itsenäisyyden, minkä hän oli valmis antamaan myös järjestelmän planeetoille. Loistavalahjaisena hän tuntui arvostaneen mielen älyllistä toimintaa yli kaiken.

Ihmisinä emme voi täysin ymmärtää jumalallisia, täydelliseksi luotuja olentoja. Mutta ihminen tietää sen, että kun alkaa tuntea itsensä täydelliseksi jossain suhteessa, ei voi olla tuntematta ylpeyttä siitä. Kohutuullinen ylpeys onkin positiivinen tunne, joka lisää itsekunnioitusta, joka on arvokas asia. Sanoihan Jeesuskin, että [t]ämän evankeliumin tarkoituksena on palauttaa itsekunnioitus niille, jotka ovat sen kadottaneet, ja hillitä sitä niissä, joilla sitä on. [1765:5] Totuuden Hengen si-

säistämisen eräänä seurauksena onkin terveen itsekunnioituksen syntyminen, jolloin ääri-ilmiöt itsetehostus, ylimielisyys ja alemmuudentunne häviävät. (2065:6)

Sekä Totuuden Henki että Suuntaaja vaikuttavat näin ollen ihmismieleen tasapainottaen sitä hengelliseen suuntaan ja tuovat siihen kohtuullista nöyryyttä, milloin sitä tarvitaan. Luciferkin olisi tätä nöyryyttä tarvinnut, mutta sen olisi pitänyt löytyä hänen omasta jumalallisuudestaan, sillä jumalolennoilla ei ole Suuntaajaa eivätkä he ymmärtääkseni myöskään voi sisäistää Totuuden Henkeä ja Pyhää Henkeä. Alemman tason jumalolennoissa ja hengissä myötäsyntyinen jumalallisuus on ilmeisesti kuitenkin jo niin ohentunut, että kapinariski kasvaa, sillä kapinoita tapahtuu universumissa silloin tällöin ja nimenomaan laskeutuvien olentojen alemmissa luokissa.

Luciferin manifesti

Luciferin manifestiin eli Luciferin vapaudenjulistukseen sisältyi kolme pääkohtaa, joista ensimmäinen koski Jumalan olemassaoloa. Lucifer katsoi, ettei mitään persoonallista Jumala-Isää ole olemassa eikä persoonallisuus näin ollen ole Jumalan lahja ihmisille ja muille luoduille. Hän saattoi ehkä ajatella, että persoonallisuus on evoluution tulosta, koska hän manifestin toisessa kohdassa myös uskotteli, että kuolleista herääminen oli luonnonmukaista ja automaattista. Luciferin tasoilla jumalolennoilla ei ilmeisesti ole henkilökohtaista kokemusta Paratiisi-Isästä, vaan he joutuvat luottamaan ylempiensä vakuutuksiin, ja niitä Lucifer epäili. Huomaamme, että Lucifer sai suuren määrän erilaisia ihmistä ylempänä olevia persoonalli-

suuksia puolelleen, joten hänen väitteissään on täyty-
nyt olla jotain todentuntuista. Kuitenkin *oikea käsitys
Jumalan reaalisuudesta on – – persoonallisuuden elonjäämisen
toivon kannalta korvaamaton.* [24:5]

Manifestin toisessa kohdassa Lucifer tunnusti Mi-
kaelin Luoja-Isäkseen muttei Jumalakseen ja lailliseksi
hallitsijakseen. Kolmannessa kohdassa hyökättiin voi-
makkaasti universaalista koulutusjärjestelmää vastaan.
On merkillepantavaa, että palvontaa voitaisiin osoit-
taa universaalisille voimille – fyysisille, älyllisille ja
hengellisille – mutta alamaisuutta vain Luciferille –
”ihmisten ja enkelten ystävälle” ja ”vapauden Juma-
lalle”. Hengellisiä voimia voitiin siis palvoa, muttei
Jumalaa. Kuulostaako tutulta? Uskotaan kyllä hengel-
liseen voimaan, jumalallisuuteen, muttei persoonalli-
seen Jumalaan, Universaaliseen Isään. Eikä myöskään
tunnusteta Kristus Mikaelia Herraksi. Onko niin, että
Luciferin opilla on edelleen voimakas ote maailmasta?

Lucifer kritisoi voimakkaasti universaalista hallin-
tomallia ja halusi tilalle pitkälle vietyä autonomiaa, it-
semääräämisoikeutta. Mutta kun ottaa huomioon, et-
tä alamaisuutta voitiin tunnustaa vain hänelle,
”vapauden Jumalalle”, vaikuttaa siltä, että hän etu-
päässä tavoitteli valtaa ja että puheet vapauden ja itse-
määräämisoikeuden suomisesta kaikille olivat enem-
mänkin houkutin olentoluokkien ja -joukkojen voitta-
miseksi omalle puolelle. Vallanhimo on ihmiselläkin
tuiki tavallinen seuraus ylenmääräisestä ylpeydestä.
Silti tässä Luciferin ideologiassa on täytynyt piillä suu-
ri viehtymys, koska tämä ”sota taivaassa” sai sellaisen
laajuuden ja kesti niin kauan – Sataniassa yli kaksi
vuotta järjestelmän aikaa; eräillä planeetoilla se osit-
tain jatkuu vieläkin.

Mistä vapautuminen?

Katsokaamme hieman, mitä tämä vapaus, ”holhouk-
sesta vapautuminen”, saattoi merkitä sen ajan ihmisil-
le, jotka silloin olivat eläneet 300 000 vuotta Planeet-
taprinssin ohjauksessa. Elämää Dalamatiassa kuva-
taan mm. näin:

*Oman maailmanne päämajasiirtokunnassa oli jokaiselle
ihmisasumukselle varattu runsaasti maata. Vaikka syrjäseu-
tujen heimot edelleen harjoittivat metsästyä ja ravinnon ke-
räälyä, Prinssin koulujen opiskelijat ja opettajat olivat kaikki
maanviljelijöitä ja puutarhaviljelijöitä. Ajankäyttö jakaantui
suunnilleen tasan seuraavien toimintojen kesken:*

1. *Fyysinen työ. Maan viljeleminen ja sen ohessa kotien
rakentaminen ja niiden kaunistaminen.*
2. *Sosiaaliset riennot. Näytelmäesitykset ja kulttuuris-sosi-
aaliset ryhmätoiminnot.*
3. *Kasvattava soveltaminen. Yksilöllinen ohjaus perheryh-
mien opettamisen ohessa ja erityisen luokkaopetuksen
täydentämänä.*
4. *Ammatillinen koulutus. Avioliitto- ja kodinhoitokou-*

*lut, taide- ja käsityökoulut sekä opintoryhmät maallis-
ten, kulttuuri- ja uskonnollisten opettajien kouluttamis-
ta varten.*

5. *Hengellinen kulttuuri. Opettajien veljesyhteisö, lapsi- ja
nuorisoryhmien valistaminen sekä adoptoitujen syntype-
räästen lasten kouluttaminen lähebystyöntekijöiksi oman
kansansa keskuuteen.* [575:4–9]

Hengellinen kulttuuri perustui lähinnä seuraavaan
säännöstöön:

*Hap antoi näille alkuaikeiden roduille moraalilain. Tämä
säännöstö tunnettiin nimellä "Isän tie", ja se sisälsi seuraavat
seitsemän käskyä:*

1. *Älä pelkää äläkä palvele muuta Jumalaa kuin kaik-
kien Isää.*
2. *Älä ole tottelematon Isän Pojalle, maailman hallitsijal-
le, äläkä osoita epäkunnioitusta hänen ihmistä korke-
ammalla olevia avustajiaan kohtaan.*
3. *Älä valehtele, milloin sinut kutsutaan kansan tuomarin
eteen.*
4. *Älä tapa miehiä, naisia äläkä lapsia.*
5. *Älä varasta naapurisi tavaraa tai karjaa.*
6. *Älä kajoa ystäväsi vaimoon.*
7. *Älä osoita epäkunnioitusta vanhempiasi tai heimon
vanhimpia kohtaan. Tällainen oli Dalamatian laki
lähes kolmensadantubannen vuoden ajan. Ja monet
niistä kivistä, joihin tämä laki kaiverrettiin, lepäivät
nyt aaltojen alla Mesopotamian ja Persian rannikon
edustalla. Tavaksi tuli pitää yhtä käskyä mielessä kun-
nakin viikompäivänä, ja se lausuttiin tervehdittäessä ja
ateriahetken kiitosrukouksena.* [751:3–10]

Luulisi, ettei tällaista ohjelmaa voisi katsoa holho-
ukseksi. Kuria se varmaan kuitenkin edellytti, ajatellen
sen aikaisia villi-ihmisiä. *Urantia-kirja* kertoo tästä ka-
pina-ajasta mm. seuraavaa:

*Suuri sekaannus vallitsi Dalamatiassa ja sen lähiympäris-
tössä lähes viidenkymmenen vuoden ajan kapinan puhkeami-
sesta. Pyrkimyksenä oli koko maailman täydellinen ja perin-
pohjainen uudelleenorganisointi. Revoluntio syrjäytti evoluution
kulttuurin edistämässä ja rotujen kohentamisessa noudatetta-
vana toimintaperiaatteena. Dalamatiassa ja sen lähellä oles-
kelleiden korkeammantasoisien ja osittain koulutettujen ih-
misten keskuudessa ilmenikin yhtäkkistä sivistyksellisen ta-
son kohenemista, mutta kun näitä uusia ja radikaaleja mene-
telmiä yritettiin soveltaa kauempaan eläviin kansanbeimoihin,
oli välittömänä tuloksena sanoin kuvaamaton hämminki ja
rodullinen sekasorto. Noiden aikojen puolikehittyneet, primi-
tiiviset ihmiset käänivät vapauden oitis kurittomuudeksi.*
[758:6]

Elämä kapinan jälkeen

Urantia-kirja kertoo hyvin vähän yksityiskohtia siitä,
miten ihmisten elämä muuttui kapinan seurauksena.

On kuitenkin selvää, että Vanin joukko jatkoi Dalamatian opetusten ja ohjeiden soveltamista, jolloin uskonnollisella kasvatuksella ja uskonnollisella elämällä oli keskeinen asema. Tämä käy myös ilmi kuvauksesta, joka kertoo Aatamin ja Eevan noin 160 000 vuotta myöhemmästä toiminnasta:

Eedenin moraalilaki ei poikennut Dalamatian seitsemästä käskystä paljonkaan. Mutta adamiitit opettivat monia lisäsyitä siihen, miksi näitä käskyjä oli noudatettava. Esimerkiksi murhaa koskevan kiellon osalta esitettiin ihmisen sisimmässä olevan Ajatukseensuuntaajan läsnäolo lisäsyöksi siihen, miksei ihmiselämää saanut tubota. He opettivat: "Joka ihmisen veren vuodattaa, hänen verensä on ihminen vuodattava, sillä Jumala on tehnyt ihmisen kuvaksensa." sekä Eedenin julkisen jumalanpalveluksen ajankohta oli keskipäivä. Auringonlaskun aika oli perheen yksityinen palvelustabetti. Aatami teki parhaansa estääkseen valmiiden rukouskaavojen käyttämistä opettamalla, että tehokkaasti rukouksen täytyy olla täysin omakohtainen, että sen täytyy olla "sielun kaipausta"; mutta eedeniläiset jatkoivat Dalamatian ajoilta periytyneiden rukousten ja kaavojen käyttöä. Aatami yritti myös korvata uskonnollisissa menoissa käytetyt veriuhrin maan antimien ubraamisella, mutta puutarhayhteisön bajaantumiseen mennessä hän oli tässä suhteessa saanut varsin vähän aikaan. [836:9–10]

Nodin seuraajat eivät ilmeisesti enää soveltaneet ainakaan Dalamatian hengellisen kulttuurin ohjelmaa. On sinänsä mielenkiintoista todeta, miten esikunta jakautui Vanin ja Nodin kesken. Näemme, että Nodin joukon painopiste oli materialistisissa toiminnoissa:

Kun viimeinen nimenhuuto pidettiin, havaittiin Prinssin esikunnan ruumiillisten jäsenten valinnee puolensa seuraavalla tavalla: Van ja koko hänen koordinoitituumioistumensa olivat pysyneet lojaaleina. Ang ja kolme ravintoneuvoston jäsentä oli säästynyt. Karjanhoitolautakunta oli kokonaisuudessaan tempautunut mukaan kapinaan, samoin kuin olivat kaikki eläintalustamien neuvot. Fad ja viisi kasvatuksellisen opettajakunnan jäsentä oli pelastunut. Nod ja koko teollisuus- ja kauppakomissio liittyivät Caligastian riveihin. Hap ja koko ilmoitususkonnon kollegio pysyivät lojaaleina Vanille ja tämän jalolle joukolle. Lat ja koko terveyslautakunta menetetettiin. Taide- ja tiedeneuvosto pysyi kokonaisuudessaan lojaalina, mutta Tut heimohallintokomissioineen joutui harhateille. Näin oli sadan joukosta siis pelastunut neljäkymmentä, jotka myöhemmin siirrettiisiin Jerusemiin ja jotka jatkoivat sieltä matkaansa kohti Paratiisia. [757:4]

Biologiset edellytykset olivat kuitenkin Vanin seuraajilla eli amadoniiteilla huomattavasti huonommat kuin Nodin joukon jälkeläisillä eli nodiiteilla, kuten kahdesta seuraavasta otteesta käy ilmi:

Nämä amadoniitit olivat peräisin siitä 144 lojaalin andoniitin ryhmästä, johon Amadonkin kuului, ja jotka on siitä lähtien tunnettu hänen nimensä mukaan. Tämän ryhmään kuului kolmekymmentäyhdeksän miestä ja sataviisi naista. Tästä määrästä oli viidelläkymmenelläkuudella kuolematto-

man asema, ja heidät kaikki otettiin (Amadonia lukuun ottamatta) esikunnan lojaalien jäsenten keralla taivaaseen. Tästä jalosta joukosta jäljelle jääneet jatkoivat Vanin ja Amadonin johdolla elämään maan päällä kuolevaisina elämänsä ajan loppuun asti. He olivat se biologinen hapate, joka lisääntyi ja tuotti maailmalle jatkuvasti uusia johtajia kaikkina kapinan jälkeisinä pitkinä ja pimeinä aikakausina. [759:6]

Koska Prinssin esikunnan sadassa ruumiillisessa jäsenessä oli andonilaisen ihmisen ituplasmaa, olisi luonnollisesti ollut odotettavissa, että jos he ryhtyisivät sukupuoliseen jälkeläistuntuuttamiseen, heidän jälkeläisensä muistuttaisivat joka suhteessa muiden andonilaisvanhempien jälkeläisiä. Mutta kun esikunnan kuusikymmentä kapinallista, Nodin kannattajat, sitten tosiaankin ryhtyivät sukupuoliseen jälkeläisten tuottamiseen, heidän lapsensa osoittautuivat sekä andonilaisiin että sangik-kansoihin verrattuina lähes kaikissa suhteissa ylivertaisiksi. Tämä odottamaton ylivertaisuus ei ollut tunnusomaista vain fyysisten ja ähyllisten ominaisuuksien kohdalla, vaan ulottui myös hengellisiin kykyihin. [857:1]

Täytyy myös muistaa, että Nodin joukon keskinäisistä liitoista syntyi tavallaan puhdasrotuisia jälkeläisiä, jotka kauan toimivat kansojen johtajina ja loivat kukoistavia sivilisaatioita. Vähitellen ne kuitenkin Luciferin ideologian alaisina ja rotuaineksen heiketessä rappeutuivat ja hajosivat. *Urantia-kirjassa* todetaankin:

Aidon uskonnon tulee ikuisesti olla yhdellä kertaa kaikkien kestävien sivilisaatioiden sekä ikuinen perustus että niiden johtotähti. [1013:10]

Tämän ajan sivilisaatio

Entä meidän nykyinen sivilisaatiomme? Onkohan se yhtään sen kestävämpi kuin nodiittien aikoinaan? Vaikka maailmassa on paljon uskovia ja hengellisesti suuntautuneita ihmisiä, on itse sivilisaatio edelleen vahvasti sekularistinen, eli Jumalasta ei välitetä. Onko globaali kapitalismi kohta ainoa yhdistävä uskontunnustus? Ihmisten ja kansojen välistä veljeyttä yritetään kyllä monin tavoin edistää. *Urantia-kirjassa* todetaan kuitenkin, että *ihmisten veljeyttä ei yksinkertaisesti voida saada aikaan, jos Jumalan isyys jätetään huomiotta tai kiistettään. [2082:3]*

Miten tämä Jumalan isyys voitaisiin ottaa huomioon niin, että se vaikuttaisi yhteiskunnalliseen elämään? Kun Valkoisessa talossa nykyään aloitetaan työpäivä yhteisellä rukouksella ja kun dollariseteleiden kääntöpuolella on jo kauan lukenut ”In God we trust”, niin onko se ilmaus sivilisaation oikeanlaisesta muutossuunnasta? Opintopiireissä voidaan pohtia, miten tämä Jumalan isyyden ensisijaisuus voisi tulla esille yhteiskunnassa, jotta siitä seuraisi ihmisten ja kansojen välinen veljeys. Viitteitä voidaan ehkä löytää niin viidennestä kuin kaikista aikaisemmistakin käänteentekevästä kosmisista ilmoituksista.

Kesäpäivät 2004 Hauholla

Suomen Urantia-seuran perinteiset kesäpäivät pidettiin Lautsian lomakeskuksessa Hämeessä ja tälläkin kertaa kesäkuun toisena viikonloppuna. Sää oli pääosin sateinen, ja niinpä viikonloppu vietettiin etupäässä sisätiloissa. *Urantia-kirjan* lukijoita oli paikalla runsaat neljäkymmentä ja tunnelma oli mitä lämpimän. Oli todella ilahduttavaa, että mukana oli tälläkin kertaa uusia kasvoja. Vaikka on mitä mukavinta tavata vanhoja ystäviä, niin myös uudet lukijat tuovat oman persoonallisen lisänsä päivien antiin ja tunnelmaan ja osoittavat, että *Urantia-kirja* leviää.

Päivien teema oli ”Jeesuksen tapa – entä oma tapani?” Esitelmät ja pienryhmät pohtivat sekä arkielämän velvollisuuksia että Jeesuksen ja omaa tapamme pitää yhteyttä Isään, uskoa, taivaan valtakuntaa ja uskontoa sekä myös sitä, miten levitämme *Urantia-kirjan* sanomaa. Esitykset muodostivat saumattoman kokonaisuuden, ja päivien ohjelma oli hyvin tasapainoinen. Tässä muutamia esille tulleita ajatuksia parista käsitellystä aiheesta.

Uskosta

Uskoa käsiteltiin pienryhmissä ja mietittiin, oliko Jeesus koskaan epävarma uskossaan, mitä usko meille itse kullekin merkitsee, miten usko voi ihmisessä kehittyä, miten usko vaikuttaa jokapäiväisessä elämässä ja Jeesuksen usko – meidänkö uskontomme.

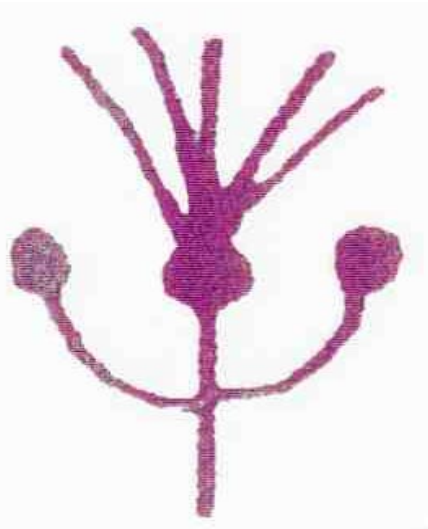
Uskosta todettiin muun muassa, että se näkyy asenteissa, teoissa ja puheissa. Uskon seurauksena on automaattinen hengellinen kasvu. Usko on elämän perusta; se antaa varman päämäärän elämälle ja tuo vapauden. Usko luo turvallisuutta ja antaa oikeuden olla Isän lapsi; se tuo mukanaan lämpimän ja läheisen suhteen Isään, Luojaan, joka on myös meidän toverimme. Uskovan ei koskaan tarvitse olla yksin. Usko on uskovalle itsestäänselvyys, sitä ei tarvitse tai pidä toivottaa. Usko on lahja, ja ilman sitä elämä olisi joutavanpäiväistä. Usko vapauttaa turhasta pingottamisesta; uskova on armollinen sekä itselleen että muille. Me emme ole vielä täydellisiä muuten kuin päämäärän osalta. Usko näkyy hengen hedelmien tuottamisena eli tahtona tehdä hyvää toisille.

Urantia-kirjan levitystapoja

Pienryhmissä keskusteltiin myös siitä, millaisia *Urantia-kirjan* levitystapoja pidämme hyvinä ja suotavina. Yleisesti todettiin, että vanha koeteltu ”henkilöltä henkilölle” on varmin ja tehokkain tapa. Jotkut pitävät aina mukanaan kirjan esitteitä siltä varalta, että sen voi antaa satunnaiselle ohikulkijalle. Moni on löytänyt kirjan messuilta tai kirjastoista. Myös pohdittiin, voisiko esimerkiksi kansalais- ja työväenopistoissa järjestää filosofisia keskustelupiirejä tai luentoja vaikkapa kosmoksesta. Todettiin myös, että eläkeläisjärjestöt ovat mainio foorumi tuoda esille *Urantia-kirjaa*. Kirjan lukijat levittävät kirjan opetuksia omassa elämässään ja elinpiirissään. Meidän tulisi toimia myös yhteiskunnassa eri aloilla, politiikkaan unohtamatta. Uskova ihminen voi kohottaa mitä tahansa toimintaa ja tuoda siihen hengellisen lisän ja kosmisen näkökulman.

Osa esitelmistä julkaistaan toisaalla tässä lehdessä ja lehden seuraavassa numerossa. Konferenssikomitea oli tehnyt lujasti töitä, ja se näkyi päivien onnistumisena. Komitea ottaa kiitollisena vastaan ehdotuksia tulevia konferensseja varten; seura ei järjestä mitään itseään vaan lukijoita varten. Tarkoitukseni oli antaa viitteitä siitä, millaisia aiheita käsiteltiin, ja mikäli kiinnostus heräsi, niin tervetuloa seuraaville päiville, jotka ovat talvipäivät.

Seppo Niskanen

Suvaitsevaisuus tuo raikasta iloa

Olen hyvin syvältä pohtinut, mikä panee ihmisen arvostelemaan toisen ihmisen uskon sisältöä. Mielestäni tällä tiellä kulkeminen on niin henkilökohtainen alue, ettei siihen pitäisi millään tavoin puuttua arvostelumielessä.

Silloin kun ei siitä aiheudu toisille ihmisille suoraan negatiivista häntä, toisin sanoen, kun usko pitää ihmisen hallinnassa, se vain vahvistaa ja innostaa valinnan tehnyttä jatkamaan tällä tiellä eteenpäin. Minun luonteellani on erittäin kiusallista olla niissä tilanteissa, kun sama ihminen, joka juuri tolkuttaa, että usko on ihmisen ja Jumalan välinen henkilökohtainen kokemus, on jo toisella suupielellä arvostelemassa toisten esimerkiksi liian innokkaita henkilökohtaisia säihkeitä.

Niin, nämä ovat tilanteita, joita en jaksakaan millään mielessäni ymmärtää, vaan aina näissä tilanteissa älyni tuottaa pureskeltavakseni jos jonkinlaisia tunteita eikä useinkaan mieltäni kohottavia ja ylentäviä.

Kyllä menevät suvaitsemattomuuden piikkiin

kaikennäköiset aprikoinnit, joissa ihmetellään, kun toinen ihminen ilmentää omaa uskoansa erinäköisellä tavalla ja sellaisella tyyllillä, jonka alle ei itse sijoitu.

Enkä muuhun tulokseen pääse, vaikka kuinka monelta kulmalta asiaa mietiskelen: suvaitsemattomuutta ja vielä erittäin epämieluisia.

Vanha sanonta ei aina kannata sataprosenttisesti sisältöään, mutta tällä kohtaa ”antaa kaikkien kukkien kukkia” -sanonta on oikein oivallettuna sisältönsä väärti.

Joten kyllä Urantia-perheen sisälläkin voisi toteuttaa vähän suuremmassa määrin vuosisataista hokemaa: **Antakaa kaikkien kukkien kukkia arvostelematta!**

Täydestä sydäimestä mukana Seurassa ja kanssanne

Ritva Niemeläinen

Suomen Urantia-seura r.y:n kirjasto

(Kirjoja voi lainata Erja Kaleniukselta.)

Urantia-kirja

The Urantia Book

Urantia-kirja hakemisto

The Urantia Book vierasperäisten sanojen ääntämisopas

A Study of the Master Universe Sadler, William S. Jr.

Appendices to a Study of the Master Universe Sadler, William S. Jr.

Study Aids for Part IV of *The Urantia Book* Ruth E. Renn

An Artist's Conception of the Master Universe kartta

Maps Illustrating the Life and Travels of Jesus kartta

Urantia Raamatu Index Söber, Peep

*Index to *The Urantia Book**

Meritullinkatu 13:n kokoustilassa

Urantia-kirja hakemisto

The Urantia Book pieni

The Urantia Book iso (3 kpl)

Concordex of the *Urantia Book* Clyde Bedell

Urantia-kirja, pieni

Urantia-kirja, iso

HALLITUS JA KOMITEAT

Tapio Talvitie, puheenjohtaja Makaksentie 10, 02750 ESPOO. Puh. (09) 505 4845 tapio.talvitie@kolumbus.fi

Reijo Hamari, varapuheenjohtaja Kosteperänkatu 2 A 84, 90100 OULU. Puh. (08) 342 046; 040 502 6604
Faksi (08) 555 5437 reijo.hamari@luukku.com

Helena Juola, sihteeri Kalastajanmäki 10 E 70, 02230 ESPOO. Puh. (09) 884 9783; 050 530 7785
helena.juola@kolumbus.fi

Tapio Pulli, rahastonhoitaja Lillbyntie 40, 21610 KIRJALA. Puh. (02) 454 4927 tapio.pulli@kolumbus.fi

Hanna Holopainen, jäsenkomitean pj. Linnankatu 47 A 41, 20100 TURKU. Puh. (02) 237 3073;
040 763 0917 h.anna.h@luukku.com

Jäsenet:

Helinä Harju (09) 701 7413

Tuula Parviainen (03) 674 3226

Pekka Nurmela 0400 803 478

Aili Nurmiaho (019) 688 0048; kesäas. (015) 434 209

Martti Vanninen, julkaisukomitean pj. Krattivuorentie 9 E 13, 02320 ESPOO. Puh. (09) 809 2160;
040 727 8714 martti.vanninen@kolumbus.fi

Jäsenet:

Maija Heikkilä (09) 323 4147

Seppo Niskanen (09) 694 7989; 040 526 8283

Leena Kari (09) 445 883

Jouni Nurmi (09) 755 5070

Kalevi Krekilä, koulutuskomitean pj. Tampereentie 250, 37560 LEMPÄÄLÄ. Puh. (03) 367 7038;
050 595 1942

Jäsenet:

Raimo Kujala (03) 373 8656; 040 586 4154

Anja Vuori (02) 822 3043

Pertti Leinonen (09) 852 1992

Rauni Välikangas (016) 356 0557; 040 7713732

Erja Kalenius, konferenssikomitean pj. Heinäinpesäntie 5, 33680 TAMPERE. Puh. (03) 378 9299;
040 705 5572 e.kalenius@jippii.fi

Jäsenet:

Kalevi Eklöf (09) 879 9474; 040 830 1200

Paula Mannerjoki 040 735 0025

Aimo Hiltunen 040 900 9005

Matti Tossavainen (09) 873 2255

ESITELMÄTILAISUUDET HELSINGISSÄ

Esitelmätilaisuudet Helsingissä

Seura järjestää syyskaudella 2004 viisi esitelmätilaisuutta Helsingin **Kruununhaassa** osoitteessa **Meritullinkatu 13 G** (erillisen piharakennuksen 2. kerros). Tilaisuudet pidetään lauantaisin, alkaen kello **15:00**. Tilaisuuksiin on vapaa pääsy. Tervetuloa!

11.9.2004	Kalevi Krekilä	Mieli - mikä siinä riepoo?
2.10.2004	Matti Tossavainen	Aihe avoin
30.10.2004	Seppo Kanerva	Aihe avoin
20.11.2004	Pentti Lehtelä	Opetuslasten persoonallisuus, osa 2
11.12.2004	- avoin -	Aihe avoin

SEURAN TIEDOTUKSIA

Nimityksiä

- *Seppo Kanerva* Urantia-säätiön johtokunnan puheenjohtaja (presidentti)
- *Seppo Niskanen* IUA:n varapresidentti, Edustajaneuvoston puheenjohtaja
- *Tapio Talvitie* Puheenjohtajan ominaisuudessa IUA:n edustajaneuvoston jäsen
- *Reijo Hamari* Varapuheenjohtajan ominaisuudessa IUA:n edustajaneuvoston jäsen

Opintoryhmät tiedottavat

Suomen Urantia-seuran tehtävä on edistää *Urantia-kirjan* opetusten leviämistä ja asiallista levittämistä sekä toimia *Urantia-kirjan* lukijoiden yhdyssiteenä. Osallistuminen yksittäisten henkilöiden pitämiin lukupiireihin ja opintoryhmiin on suositeltava ja hyväksi koettu tapa syventää *Urantia-kirjan* opetusten ymmärtämistä. Haluammekin kannustaa lukijoita juuri tällaiseen opiskelumuotoon, jossa annetaan ensisijaisuus *Urantia-kirjan* väärentämättömien opetusten julkitulolle. Tehtävämme on tukea opiskelupyrkimyksiä ja kaikkia niitä opiskelijoita, jotka puolestaan haluavat toimia seuramme kanssa yhteistyössä, erottelematta seuran jäseniä muista *Urantia-kirjan* lukijoista. Mahdollinen tuki on tarkoitettu ensisijaisesti vasta-alkajille ja *Urantia-kirjaa* vielä tuntemattomille ryhmille ja mahdollisuuksien mukaan myös muille, kuitenkin seuraa sitomatta. Tukea voi olla esimerkiksi opintoryhmistä ja niiden toiminnasta ilmoittaminen Heijasteessa, luennointiapu tai mahdollinen taloudellinen avustus, kuten kokoustilan kohtuullinen vuokra. Tukipyynnöt tulee osoittaa koulutuskomitealle tai suoraan seuran hallitukselle.

Seuraavassa on lueteltu *Urantia-kirjan* opiskeluun omistautuneita ryhmiä. Mikäli paikkakunnallasi ei ole ryhmää, ota yhteyttä seuran koulutuskomiteaan. Halukkaat itsenäiset ryhmät voivat julkaista tietonsa Heijasteessa. Seura julkaisee näitä yhteystietoja sitoumuksetta ja mielellään rohkaisee lukijoita opintoryhmätoimintaan mutta samalla muistuttaa, että viime kädessä opintoryhmät kuitenkin itse vastaavat toiminnastaan, tavoitteistaan ja menetelmistään.

Helsingin seutu

The English Study Group meets every second Tuesday at *Seppo Kanerva's* home, Aurinkoranta 6 B 22, 00990 HELSINKI, phone (09) 694 7989 (email: seppo.kanerva@mediakoti.fi).

Ryhmä, jonka yhteyshenkilönä on *Helena Juola*, puh. (09) 884 9783; 050 530 7785 (s-posti: helena.juola@kolumbus.fi), kokoontuu 24.8.04 alkaen joka toinen tiistai parittomina viikkoina klo 17.00 osoitteessa Meritullinkatu 13 G, HELSINKI. Käsitellään kirjan ensimmäistä osaa.

Uskonyhteyttä vaaliva opintoryhmä kokoontuu sunnuntaisin klo 14.30–17.00 (26.9., 24.10., 21.11., 19.12.) os. Meritullinkatu 13 G, HELSINKI. *Joel Rehnström*, puh. (09) 221 3125 (s-posti: joel.rehnstrom@pp.inet.fi).

Kauklahden opintopiiri kokoontuu lauantaan klo 10.00, os. Erik Bassentie 1 (uusi nimi: Emil Halmeen tie 1), ESPOO. Lisätietoja: *Pentti Lehtelä*, 0400 609 790 (s-posti: pentti.lehtela@kolumbus.fi).

Hyvinkää

Tietoja toiminnasta antaa *Kari Haavisto*, puh. (019) 461 421 (s-posti: kari.haavisto@pp.inet.fi).

Joensuu

Tietoja antaa *Leena Kalaja*, Somerotie 8 C, 80230 JOENSUU, puh. (013) 313 630.

Jyväskylä

Ryhmä kokoontuu tiistaisin parillisina viikkoina klo 18.00–19.30 kaupunginkirjaston kerhohuoneessa. Lisätietoja: *Raimo Ala-Hynniliä*, Lahjajarjuntie 32 A 1, 40250 JYVÄSKYLÄ, puh. (014) 635 176 (s-posti: gadonia@kolumbus.fi).

Kotka

Tietoja opintotoiminnasta antaa *Marja-Leena Valkeinen*, Tuukkalanpolku 20, 48410 KOTKA, puh. (05) 228 2516.

Lahti

Lisätietoja: *Kalervo Juntunen*, puh. (03) 787 2302.

Lammi

Lammin ja ympäristön toiminnasta kiinnostuneille antaa tietoja *Tuula Parviainen*, Haapainojantie 33, 16900 LAMMI, puh. (03) 674 3226.

Lappeenranta

Tietoja antaa *Yrjö Kuikko*, puh. (05) 414 1542.

Lempäälä

Ryhmä kokoontuu parittomien viikkojen keskiviikkoina klo 18.00–21.00. Yhteyshenkilö: *Kalevi Krekilä*, Tampereentie 250, 37560 LEMPÄÄLÄ, puh. (03) 367 7038; 050 595 1942.

Oulu

Tietoja antaa *Reijo Hamari*, Kosteperäntie 2 A 84, 90100 OULU, puh. (08) 342 046 tai 040 502 6604.

Pieksämäki

Tietoja antaa *Johannes Partanen*, Savontie 24–26 C 11, 76100 PIEKSÄMÄKI, puh. (015) 487 069.

Rauma

Tietoja antaa *Anja Vuori*, Kirsikkatie 13, 26660 RAUMA, puh. (02) 822 3043; 040 748 4289 (s-posti: anja.vuori@pp.inet.fi).

Rovaniemi

Suomen pohjoisin opintoryhmä kokoontuu maanantaisin klo 17.00 Rajja Vallaksen kotona osoitteessa Valtakatu 32 A 4, 96200 ROVANIEMI. Lisätietoja: *Rajja Vallas*, puh. 040 536 0432.

Seinäjoki

Tietoja antaa *Pentti Räisänen*, Kullaanmäentie 126, 60800 ILMAJOKI, puh. (06) 424 7251 tai 02040-74816.

Tampere

Tampereen opintoryhmä kokoontuu joka toinen keskiviikko kirjastotalo Metsossa. Lisätietoja: *Kaarin Könntti*, puh. (03) 265 0578.

Turku

Turun opintoryhmän toiminnasta antaa tietoja *Tapio Pulli*, Lillbyntie 40, 21610 KIRJALA, puh. (02) 454 4927 (s-posti: tapio.pulli@kolumbus.fi).

Vaasa

Lisätietoja: *Tapani Härkönen*, puh. (06) 312 1832.

Málaga, Espanja

Espanjan suomalainen keskusteluryhmä. Tietoja antaa *Pentti Suutarinen*, puh. +34 626 792 501.